

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Vladimirov Natalia în numele inculpatului Zavialov Alexandru, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 29 iulie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Zavialov Alexandru Igor,

născut la 09 aprilie 1972, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. V. Stroescu 20 bl.A, cu viza de reședință în mun. Chișinău, str. A. Iulia 194, ap.3.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 11 martie 2015 - până la 29 iulie 2015 (instanța de fond);
2. de la 22 august 2015 - până la 03 noiembrie 2015 (instanța de apel);
3. de la 18 iulie 2016 - până la 07 decembrie 2016 (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 29 iulie 2015, Zavialov Alexandru a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Zavialov Alexandru, la 14 noiembrie 2014, aproximativ la ora 16⁵⁰, conducând automobilul de model „Ford Mondeo”, cu n/î C LF- 598, se deplasa pe str. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, din direcția sect. Ciocana spre sectorul Centru. În timpul deplasării, ajungând la trecerea neregulată pentru pietoni

de la intersecția străzilor Vadul lui Vodă cu Mihail Sadoveanu, mun. Chișinău, Zavialov Alexandru intrând în zona de acțiune a indicatoarelor de informare și orientare 5.50.1- 5.50.2 „Trecere de pietoni” și a marcajului rutier 1.14.1, n-a asigurat securitatea la trafic și nu a acordat prioritate pietonului la trecerea pentru pietoni nedirijată semnalizată prin indicatoarele și marcajele corespunzătoare, și încălcând prevederile pct.11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere conform căruia *„Conducătorul de vehicul, înainte de plecare și în timpul deplasării este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulația nedirijată. În cazul în care înaintea trecerilor pentru pietoni s-a oprit sau a redus viteza vreun vehicul, conducătorii altor vehicule care se deplasează pe benzile alăturate pot continua deplasarea numai asigurându-se că în fata vehiculului menționat nu sunt pietoni”* și ale pct. 45 1) și 2) al Regulamentului Circulației Rutiere conform căruia: 1) *„Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”*, și ca urmare cu automobilul pe care îl conducea a comis tamponarea pietonului Rotari Cristina, care în acel moment traversa carosabilul la trecerea nedirijată pentru pietoni semnalizată prin indicatoarele de informare și orientare nominalizate mai sus și a marcajului rutier 1.14.1, de la dreapta spre stânga relativ deplasării unității de transport.

În rezultatul accidentului rutier, lui Rotari C., conform raportului de expertiză medico-legală nr.3279/D din 14.01.2015, i-a fost cauzată o vătămare corporală gravă sub formă de *„Traumatism cranio cerebral închis manifestat prin contuzie cerebrală și fractură liniară a osului occipital pe dreapta cu implicarea ambelor lamele cu trecere în baza craniului, traumatism închis a articulației genunchiului stâng manifestat prin hemartroza genunchiului stâng”*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Vladimirov Natalia în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, în partea stabilirii pedepsei complementare. În temeiul art. 79 Cod penal instanța urmează să nu-l priveze pe Zavialov A. de a conduce mijlocul

de transport.

Totodată a solicitat să fie numită o expertiză medico-legală repetată în comisie, deoarece instanța de fond neîntemeiat a respins demersul înaintat.

În acest sens a indicat că, conform datelor medicale anexate la dosar partea vătămată Rotari C. a fost externată din spital la 24.11.2014, durata tratamentului staționar fiind de 10 zile.

Astfel, în vederea examinării obiective a cauzei, stabilirii exacte a existenței sau lipsei fracturii, sau prezenței fisurii osoase, este absolut necesar numirea expertizei repetate în comisie.

A menționat că nu este de acord cu gradul leziunilor corporale constatate la partea vătămată Rotari C. potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.3279/D din 14.01.2015, considerând că, calificarea acțiunilor inculpatului depinde de concluziile experților, iar ca rezultat, în cazul admiterii demersului, ar putea fi și altă calificare a faptei incriminată inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocat în numele inculpatului.

5. Instanța de apel a constatat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, a apreciat probele prezentate de părți din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

La fel, a menționat că, necătând la faptul că inculpatul își recunoaște vina, însă nu este de acord cu calificarea acțiunilor lui, vinovăția acestuia este dovedită prin probele la dosar și anume: - declarațiile părții vătămate Rotari C., - procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier cu schema accidentului rutier, inclusiv și raportul de expertiză medico-legală nr.3279/D din 14.01.2015, potrivit căruia părții vătămate Rotari C. i-au fost cauzate vătămări corporale grave.

Totodată, instanța a considerat legală și întemeiată încheierea instanței de fond din 03.07.2015 prin care a fost respins demersul apărătorului cu privire la numirea unei expertize medico-legale repetate în comisie, or la întrebările expuse în apel, expertul Frumusachi V. prin raportul de expertiză medico-legală nr. 3279/D din 14.01.2015 a dat răspuns la întrebările formulate.

Mai mult ca atât, în cadrul urmăririi penale, inculpatul Zavialov A. și

partea vătămată Rotari C. au încheiat acord de împăcare, ceea ce denota faptul că inculpatul a fost de acord cu faptele imputate, chiar și cu vătămările corporale cauzate victimei.

Astfel, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel nici inculpatul sau avocatul acestuia nu au înaintat demers privind numirea unei expertize medico-legale repetate, necătând la faptul că aveau tot dreptul de a înainta un asemenea demers.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Vladimirov Natalia în numele inculpatului, care, invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct. 6) și 12) CPP, solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri, cu aplicarea art. 79 Cod penal fără aplicarea pedepsei complementare.

Nu este de acord cu motivarea deciziei instanței de apel, considerând că formal s-a indicat la încheierea din 03.07.2015, prin care instanța de fond a respins demersul avocatului privind numirea unei expertize medico-legale repetate în comisie, menționând că inculpatul și partea vătămată au încheiat acord de împăcare, ceea ce denotă că Zavialov A. a fost de acord cu faptele imputate, inclusiv și cu vătămările corporale cauzate victimei.

Astfel, concluzia nominalizată de instanța este una greșită, care contravine prevederilor art. 6 CEDO – dreptul la un proces echitabil, dat fiind faptul că semnarea acordului de împăcare și recuperarea prejudiciului cauzat părții vătămate au avut loc până la întocmirea raportului de expertiză medico-legală nr.3279/D din 14.01.2015, prin urmare, acest acord nicidecum nu poate fi calificat ca confirmarea acordului inculpatului cu gradul leziunilor corporale stabilite, și cu calificarea faptei penale.

Mai mult ca atât, este greșită și în contradicție cu actele cauzei motivarea instanței de apel care a indicat că instanța de fond a examinat cauza în procedura simplificată conform prevederilor art.364¹ alin.(8) CPP.

Reieșind din cele nominalizate solicită să nu fie dispusă rejudecarea cauzei, poziție care corespunde jurisprudenței CEDO, deoarece încălcările legislației procesual penale comise de autoritățile de stat la examinarea cauzei date nu pot fi imputate acuzatului și nu ar trebui să-l plaseze pe acesta într-o situație defavorabilă. Astfel, retrimiteria cauzelor la rejudecare este un mod obișnuit dispus ca rezultat a erorilor comise de instanțele judecătorești, ceea ce afectează dreptul persoanei la un proces echitabil, într-un termen rezonabil,

drept garantat de art. 6 alin.(1) din Convenție.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul critică hotărârea contestată sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei, însă instanța de apel corect a stabilit pedeapsa inculpatului, ținând cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75-77 Cod penal. Mai mult ca atât, din materialele cauzei nu rezultă existența cărorva circumstanțe excepționale în privința lui Zavialov A., care ar determina instanța să aplice în privința inculpatului prevederile art. 79 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, la care face referire avocatul în recursul declarat, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, precum și, *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, totodată critică hotărârea atacată și în latura stabilirii pedepsei, considerând că instanțele judecătorești urmau să aplice pedeapsa potrivit art. 79 Cod penal, cu excluderea pedepsei complementare, astfel se întrevide temeiul pentru recurs prevăzut de pct.10) al normei nominalizate - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Analizând norma procesual penală sus menționată la situația în cauză, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmare, deoarece, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate, motivându-și soluția indicând din care motive a ajuns la concluzia de a menține sentința, soluție expusă detaliat și motivat la pct. 5 al prezentei decizii.

Din conținutul recursului ordinar, rezultă că recurentul critică încadrarea acțiunilor lui Zavialov A. în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și anume nefiind de acord cu concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 3279/D din 14.01.2015, care au constatat la partea vătămată vătămări grave, considerând că în vederea stabilirii exacte a leziunilor corporale depistate la partea vătămată, instanțele greșit au respins demersul său privind numirea unei expertize medico-legale în comisie, care au putut califica corect fapta penală comisă de inculpat.

Examinând materialele cauzei în raport cu motivele invocate, Colegiul penal conchide că la cercetarea cauzei, instanța de fond a ținut cont în plină măsură de prevederile art. 26-27, 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, le-a dat o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblul, din punct de vedere al coroborării lor și întemeiat a dedus concluzia că, acțiunile inculpatului Zavialov A., întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit.a) Cod penal.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, și este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În speță, instanța de apel la examinarea apelului declarat a respectat cerințele art. 414-417 Cod de procedură penală, a verificat și apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei instanței de apel, corect concluzionând că vinovăția lui Zavialov A. în săvârșirea infracțiunii imputate este pe deplin dovedită.

Astfel, instanța reține că avocatul inculpatului critică în recurs concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 3279/D din 14.01.2015, potrivit căreia la partea vătămată Rotari C. s-a constatat vătămări grave, însă în cazul în care instanța admitea demersul înaintat referitor la efectuarea expertizei-medico legale în comisie, consideră că putea fi altă calificare a faptei incriminate lui Zavialov A.

În acest sens, instanța de recurs menționează că, potrivit art. 142 alin. (1) Cod de procedură penală, expertiza se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală sunt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei, tehnicii, artei, meșteșugului sau în alte domenii. Posedarea unor asemenea cunoștințe specializate de către persoana care efectuează urmărirea penală sau de către judecător nu exclude necesitatea dispunerii expertizei. Dispunerea expertizei se face, la cererea părților, de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată, precum și din oficiu de către organul de urmărire penală.

Art. 146 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, expertizele cu un grad sporit de complexitate se efectuează de o comisie din câțiva experți de aceeași specializare sau, după caz, de specializări diferite.

Norma art. 148 alin.(2) CPP prevede că, dacă concluziile expertului sunt neclare, contradictorii, neîntemeiate, dacă există îndoieli în privința lor și aceste deficiențe nu pot fi înlăturate prin audierea expertului sau dacă a fost încălcată ordinea procesuală de efectuare a expertizei, poate fi dispusă efectuarea unei expertize repetate de către un alt expert sau alți experți. La efectuarea expertizei repetate se poate pune și chestiunea autenticității metodelor utilizate anterior. Primul expert poate participa la efectuarea expertizei respective pentru a da explicații, însă nu poate participa la efectuarea investigațiilor și la finalizarea concluziilor.

Analizând conținutul actului nominalizat, se constată că în speță a fost efectuată expertiza medico-legală, care potrivit concluziei raportului de expertiză nr. 3279/D din 14.01.2015, la Rotari C. s-a constatat *„Traumatism cranio-cerebral închis manifestat prin contuzie cerebrală și fractură liniară a osului occipital pe dreapta cu implicarea ambelor lamele cu trecere în baza craniului; traumatism închis a articulației genunchiului stâng manifestat prin hemartroza genunchiului stâng, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur sau la lovire de acesta, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și se califică ca vătămare gravă.*

Potrivit procesului-verbal de comunicare a raportului de expertiză nr. 3279/D din 14.01.2015 (f.d.19), bănuitului Zavialov A. în prezența apărătorului Ursu A., i-a fost adus la cunoștință în conformitate cu prevederile art. 151 Cod de procedură penală raportul de expertiză nominalizat, efectuat în privința lui

Rotari C., unde Zavialov A. nu a avut careva obiecții, precum și nu a înaintat careva întrebări suplimentare către expert, fiind de acord cu concluziile expertizei.

Ulterior, fiindu-i înaintată învinuirea lui Zavialov A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit.a) Cod penal, acesta a declarat, „*că învinuirea adusă îi este clară și recunoaște pe deplin vinovăția în comiterea accidentului rutier, însă nefiind de acord cu calificarea infracțiunii și anume cu concluzia expertizei medico-legale nr.3279/D din 14.01.2015, prin care la partea vătămată s-a constatat vătămări corporale grave*”.

Totodată, la 17 februarie 2015, învinuitului Zavialov A., în prezența apărătorului său, i-au fost prezentate materialele cauzei penale, iar după ce aceștia au luat cunoștință cu ele, au indicat că nu sunt de acord cu concluziile expertizei nr. 3279/D din 14.01.2015 și ca urmare va fi înaintat suplimentar un demers de numirea unei expertize repetate.

La 20.02.2015, avocatul inculpatului a depus un demers în acest sens, iar la 25.02.2015 în baza ordonanței procurorului, s-a dispus respingerea, cererii depuse.

În cadrul ședinței instanței de fond, avocatul inculpatului a solicitat efectuarea unei expertize medico-legale repetate în comisie, însă, instanța ascultând opiniile participanților la proces, prin încheierea din 03.07.2015, a dispus respingerea demersului înaintat, ca neîntemeiat.

Astfel, instanța a menționat că avocatul inculpatului în demersul înaintat a invocat că urmează a se da o nouă apreciere gradului de gravitate a leziunilor corporale depistate la partea vătămată, reieșind din faptul că durata tratamentului lui Rotari C. în staționar a fost de 10 zile, precum și faptul dacă vătămarile corporale depistate la ultima puteau fi cauzate în urma căderii de la înălțimea propriului corp.

În acest sens, instanța a reținut că conform procesului-verbal de audiere a expertului Vicol A. din 24.02.2015, s-a explicat că *gradul de gravitate a vătămarilor corporale este bazat pe criteriul pericol pentru viață, dar nu pe durata aflării la tratament staționar sau ambulator, iar gradul de gravitate a vătămarilor corporale a fost apreciat în baza leziunilor constatate, confirmate prin fișa medicală și radiografiile prezentate, iar cât privește originea leziunilor constatate expertul a menționat că acestea s-au produs posibil în două etape și*

anume: - ciocnire cu unitatea de transport la nivelul genunchiului și ulterioara propulsiei cu aterizare cu o suprafață dură.

Prin urmare, instanța a conchis că, în concluziile expertizei efectuate, inclusiv și prin audierea expertului Vicol A., au fost reflectate răspunsuri la întrebările adresate, astfel lipsesc temeiurile prevăzute la art. 146, 148 alin.(2) Cod de procedură penală, privind necesitatea efectuării unei noi expertize în comisie sau repetate.

Mai mult ca atât, inculpatul sau avocatul acestuia nu au fost lipsiți de dreptul de a adresa un astfel de demers și în cadrul instanței de apel, or, potrivit procesului-verbal al ședințelor de judecată în instanța de apel, careva demers în acest sens, atât inculpatul, cât și avocatul său nu a înaintat.

Faptul că, inculpatul și avocatul acestuia nu sunt de acord cu concluziile experților, aceasta nu poate servi temei de reîncadrare a acțiunilor lui Zavialov A.

Cât privește temeiul pentru recurs semnalat de avocat - *că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, prevăzut de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că recurentul a omis să specifice asupra căror motive invocate în apel nu s-a pronunțat instanța.

Din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel a respectat prevederile art. 414 alin.(5) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, motivându-și decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la respingerea apelului declarat de avocat, or, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Totodată, avocatul critică hotărârea contestată în partea stabilirii pedepsei, considerând că instanțele neîntemeiat nu au dispus aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 79 Cod penal, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, temei prevăzut la pct.10) alin.(1) art. 427 CPP, însă instanța de recurs îl consideră neîntemeiat.

Astfel, Colegiul penal atestă că, potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, la rândul său, are drept

scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Conform dispozițiilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sanțiunea art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal, în baza căruia Zavialov A. a fost condamnat, prevede pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani.

Astfel, lui Zavialov A. i-a fost stabilită pedeapsa în baza art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 1 an.

Colegiul penal menționează că, la stabilirea pedepsei inculpatului, atât prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, numindu-i o pedeapsă în limitele legii.

La fel, Colegiul remarcă că, la examinarea cauzei nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde, sau excluderea pedepsei complementare obligatorie, deoarece circumstanțele la care se face referire în recurs, fac parte din categoria celor atenuante, care servesc temei doar pentru o eventuală aplicare a unei pedepse condiționate, dar nu și pentru aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal. Mai mult, aceste circumstanțe au fost reținute și au permis instanțelor de a aplica în privința lui Zavialov A. dispozițiile art.90 Cod penal.

Concomitent, instanța de recurs atestă că aplicarea art.79 Cod penal,

este un mijloc acordat instanței de judecată pentru o individualizare maximă a pedepsei penale, reținându-se cumulul de circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii.

În spiritul acestei norme penale, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind persoana infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor, ori a persoanei inculpatului.

Astfel, instanțele de judecată studiind multilateral, în deplină măsură și obiectiv toate circumstanțele și datele care caracterizează persoana inculpatului, nu au stabilit careva circumstanțe, ce ar fi constituit excepție de la starea obișnuită a lor, ori a persoanei inculpatului, adică unele excepționale, ce ar fi permis instanțelor de a aplica prevederile art.79 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, la stabilirea pedepsei inculpatului, a respectat principiile de individualizare a pedepsei, pedeapsa aplicată lui Zavialov A. este una aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la corectarea și reeducarea lui, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, fiindcă ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate, pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată conform prevederilor legale.

La fel, în recurs se mai invocă ca temei de anulare a hotărârii judecătorești și pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - *faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Colegiul penal conchide că temeiul dat nu persistă în cauză, deoarece instanțele judecătorești nu au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către Zavialov A. decât cea în baza căruia acesta a fost pus sub învinuire.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii ce i se impută,

iar temei pentru casarea hotărârii judecătorești lipsesc.

Referitor la argumentul avocatului că în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a indicat că *“instanța de fond a examinat cauza în procedura simplificată conform prevederilor art. 364¹ alin.(8) CPP, astfel, recunoașterea vinei de către inculpatul Zavialov A. este necondiționată”*, fără a lua în considerație faptul că cauza penală a fost examinată în procedura generală, astfel nu poate fi reținută concluzia instanței de apel nominalizată, instanța de recurs menționează că instanța de apel incorect a indicat în pct.12 al deciziei mențiunile date, astfel greșeala din decizie fiind o eroare materială, care poate fi corectată conform prevederilor art. 249 Cod de procedură penală de către instanța care a comis-o, și nici într-un mod nu influențează soluția deciziei contestate.

Cât privește motivul că prin hotărârile instanțelor judecătorești lui Zavialov A. i-a fost încălcat dreptul prevăzut de art. 19 alin.(3) Cod de procedură penală – *accesul liber la justiție*, precum și art. 6 CEDO – *dreptul la un proces echitabil*, Colegiul penal ține să menționeze următoarele.

Potrivit dispoziției art. 19 alin. (1) și (3) CPP, orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod. Organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

Norma art. 24 alin. (2) și (3) CPP prevede că, instanța judecătorească nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind învestite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Alin. (4) al aceleiași norme prevede că, *părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane.*

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că, potrivit art. 314 alin.

(2) Cod de procedură penală, instanța de judecată, la judecarea cauzei, creează părții acuzării și părții apărării condițiile necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

În acest context Colegiul atestă că, conform art. 315 Cod de procedură penală, procurorul, partea vătămată, partea civilă, apărătorul, inculpatul beneficiază de drepturi egale în fața instanței de judecată în ce privește administrarea probelor, participarea la cercetarea acestora și formularea cererilor și demersurilor.

În ceea ce privește susținerea recurentului referitor la nemotivarea hotărârii instanței de apel Colegiul reiterează practica CEDO (*cazul Ruiz Torija vs Spania*, 09.12.1994), unde Curtea menționează că instanțele judecătorești naționale trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției. Totuși, instanțele judecătorești nu sunt obligate să ofere răspuns detaliat la fiecare argument și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei. Motivele deciziei pot fi, de asemenea, deduse din circumstanțele cauzelor. În alt caz (*Coroi vs R.Moldova*, 15.03.2011), Curtea a specificat că, este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al Convenției.

Motivele apărătorului prin care susține că instanța de apel a adoptat o hotărâre nemotivată ține de modul de apreciere de către acesta a probelor acuzării în alt mod decât cel dorit de recurent, iar faptul că instanța de apel nu a apreciat probele în modul solicitat de autorul recursului nu constituie motiv de a afirma că instanța de apel a pronunțat o hotărâre nemotivată.

Mai mult ca atât, în acest sens, recurentul a invocat că nu este de acord cu argumentarea instanței că inculpatul Zavialov A. și partea vătămată Rotari C. au încheiat acord de împăcare, ceea ce denotă că inculpatul a fost de acord cu faptele imputate, chiar și cu vătămarile corporale cauzate părții vătămate, considerând că cele menționate contravin prevederilor art. 6 CEDO, or, faptul că, în decizia contestată instanța a indicat cele nominalizate, această situație

nu influențează esența soluției în cauză.

Sub acest aspect, Colegiul penal reține că, în instanța de apel nu au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO și anume, instanța în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cauza penală în privința lui Zavialov A. a fost judecată cu respectarea dreptului la un proces echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, fiind adoptată o hotărâre legală și întemeiată.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vladimirov Natalia în numele inculpatului Zavialov Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2015 în cauza penală în privința lui *Zavialov Alexandru Igor*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 ianuarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti